

πού γράφει ἐν τοῦ ΚΑΠΑ ΖΙ τὸ χέρι
τούτέστι τρέχα γύρευε καὶ Νικολὸ καρτέρει

Τὴν ἐβδομάδα μιὰ φορὰ ὁ «Σάτυρος» θὰ θγαίνη καὶ τὸ ξερὸ κάθε Ρωμηοῦ στὴν τσέπη του θὰ μπαινεῖ μὲ πέντε σέντσια μοναχὰ τὸ φύλλο ν' ἀγοράζη νὰ κἀνη γέλι' αὐτὸς μὲ μᾶς καὶ μεις μ' ἐκεῖνον χάζι.

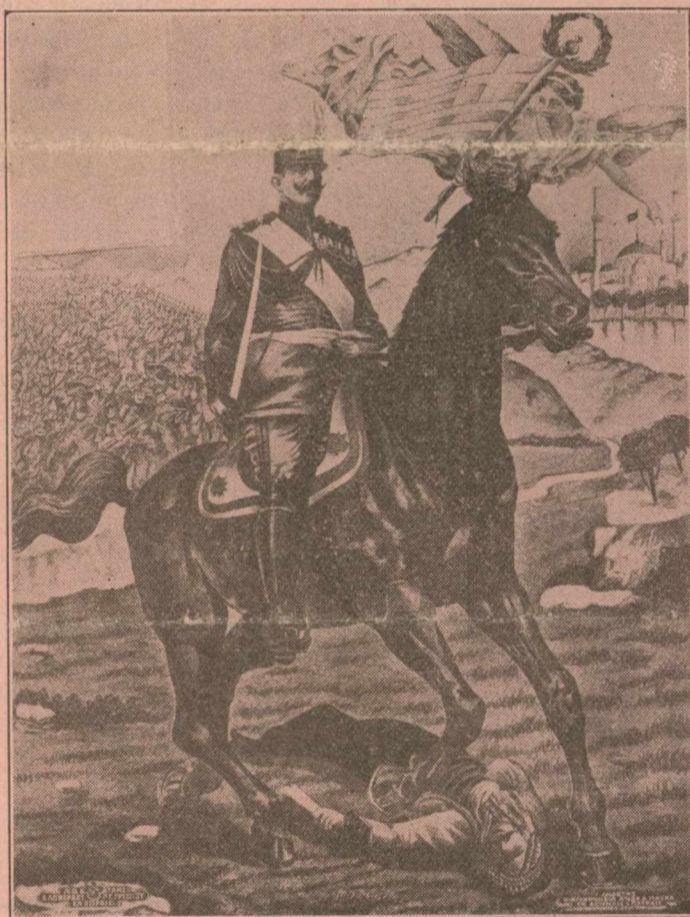
Νέα Ὑόρκη ἔδρα μας Σατύρου τρίτος χρόνος καὶ τοῦ Ρωμηοῦ πολὺ κ' ἐμᾶς μᾶς συγκινεῖ ὁ πόνος.

Εἰκοσιπέντε μ' ἑκατὸ καὶ χάρις στὸ Λευτέρη σὰν τί θὰ γίνῃ κάτω κεῖ ἕνας θεὸς τὸ ξέρει

ἂν θελῇ ὁμοῦ καὶ κανεὶς συνδρομητὴς νὰ γείνη ἀπὸ μοναχὰ δολλάρια τὸ χρόνο θὰ μᾶς δίνῃ κ' ὅπως μὴ κἀννομεν καὶ μεις... ἐράνονος ἄπω: ἄ λ λ ο ι τὴν συνδρομὴ του ὁ καθεὶς νὰ τὴν π ρ ο κ α τ α β ἄ λ η.

Χίλια ἑνηεκάσιαικόσια μὰ καὶ δέκα ἕξη μεσ' σαυτὴ τὴ μπόρα κᾶτι θὰ μᾶς τρέξῃ.

Δύο μηνὸς Δεκέμβρη γέμισε τὸ ποτήρι κ' οἱ Σύμμαχοι θὰ θγοῦνε ἀπὸ τὸ παραθύρι

Ἐκ τῆς βάθῃ μᾶς καρδιᾶς Ἑλληνικῆς μὲ πόνο
στὸ Βασιλεῦ τὸ Μάρτυρα, στοῦ Βασιλεῦ τὸ Θρόνο.

Φθάνει ὡς τόσω Βασιλεῦ. Μὴ γένης τὸ κεφάλι!
Στέμια πού μᾶς τὸ λάμπρυναν δάφνες χιλιάδων χρόνων
μὴν τὸ κυλᾶς στὴν κοπιὰ πού ρίχνουν μπρὸς σου Γάλλοι
καὶ προτιμῶ νὰ το ἰδῶ συντρίμμα μὲ τὸν Θρόνον.

Θέλω μαζί Σου κ' ἡ Πατρις τὴν ἴδια τύχη νᾶχῃ
Μὴ θάλῃς γιὰ πορφύρα Σου τῶν ξένων ἀποφόρι
καὶ δὲν θὰ γείνου, Βασιλεῦ, οἱ Ἕλληνες Φελλάχοι,
τῶν Ἀγγλων ὄργανα τυφλά, τῶν Ρώσων μισθοφόροι.

᾽Ω! Ἡ Πατριδα τὴν καρδιὰ πὼς μᾶς τὴν μεταβάλλει
Δὲν εἶν' οἱ Τοῦρκοι Βασιλεῦ, σὲ τοῦτο τὸν αἰῶνα
πού τὸ μαχαῖρι μᾶς χτυποῦν στὰ στήθια! Εἶν' οἱ Γάλλοι
πού τὰ κανόνια τους γυροῦν κατὰ τὸν Παρθενῶνα.

Μὴ σκόθῃς μπρὸς στὴν ἄτιμη τῶν ξένων καταφρόνια
πού δούλο θέλου τὸ κορμὶ καὶ τὴν ψυχὴ μας σκλάβια.
Πρόταξε στήθια διάπλατα ἀντρίκια στὰ κανόνια
κ' ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμοὺς καὶ σίδηρο καὶ λάβα.

Μὴν τοὺς φοβᾶσαι. Χτύπα τους. Τὸ Ἔθνος δὲν πεθαίνει
ὅσο τὸ χῶμά του βαθεῖα μὲ αἷμα κι' ἂν ποτίσῃ.
Χάνεται μέσα στοῦ καιροῦ τὴ λησιμονία καὶ σβένει
σκέλετα μονάχα τὴν ψυχὴ ὅταν τὴν καταντήσῃ.

Μὴν τὸ δεχθῆς τῶν κανονίων τὸ ρεζιλίκι ΟΧΙ
ποῦ σὴν Πατρίδα σπαραγμὸ ἀδελφικὸ θὰ φέρῃ
κι' ἀντὶ πατέρας τὸ παιδί νὰ σχίξῃ μὲ τὴ λόχη
σὴνω βαρὺ στοὺς σταυρωτὰς τὸ στιβαρὸ Σου χέρι.

Φθάνει Μεγάλε Βασιλῆᾶ. Μὴ σκύβῃς περὶ κεφάλι.
Κοντὰ Σου στέκομ' ὅλοι μας νὰ χτυπηθοῦν ἐκεῖνοι
ποῦ μάσκα ἐλευθερωτῶν στὰ μούτρα ἔχουν βάλει
καὶ κρύβουν δολοφονικὸ μαχαίρι σὲ μυρσίνη.

Τὴν ἀσπίλο πορφύρα Σου ποῦ τὴν κυτᾶ τὸ γένος
μὲ μιὰ λαχτάρα μυστικὴ σὲ ράκη μὴ τὴν σχίσῃς.
Δεύτερος γίνου Βασιλῆᾶς καὶ σὺ Μισομαρωμένος
αἰώνια μέσα σὴν ψυχὴ τοῦ Ἔθνους μας νὰ ζήσῃς.

Πῶς κάποιε μέρα ἔπεσε τὸ λεοντοτομάρι
καὶ στὸν ντουσιᾶ ἐφάνηκε περίφημο γομάρι.

Π.— Τί καινούργια ἔχεις πάλι;

Φ.— Μαῦρα νέα μπεχλιβάνη.
Ὁ Φουρνὲ μᾶς ἔχει βάλει
τὸ ἀκάνθινο στεφάνι
μὰ πῶς λένε τὰ κιτάπια
τοῦ Κομπάρου τοῦ Μεγάλου
τὰ μικρὰ θὰ πέσουν χάπια
στὸ στομάχι κάθε Γάλλου.

Βοῦ σαβὲ Φουρνὲ; Ἀφρίζει
καὶ κυτῶν τὸν Παρθενῶνα
κάθε σπῆτι φοβερίζει
καὶ καθέναν ἀχυρῶνα
καὶ τρεφόμενος μ' ἐλπίδας
στοὺς ἀγῶνας τοὺς ὑστάτους
θὰ γεμίσῃ μὲ δόξιας
Ἀθηναίων ἀποπάτους.

Ἔλα θάρρα μου τὸ ντέφι
γιὰ καμπόση ποικιλία.
Ζήτη φώναξε τ' ἀδρόφι
γιὰ τὴ φίλη μας Γαλλία
ποῦ τεντῶνει γαῦρο μπῶι
ὅπως βλέπεις κι' ὅπως δέρω
μαντζουράνα στὸ κατῶι
νὰ σὲ δάγκανα στὸ σβέρκο.

Τί κακό καὶ τί φαρμάκι
ἄλλο Περικλέτο βλάκα.
Κλάψε τὸ Μοναστηράκι
τὸ Ψυρή μας καὶ τὴν Πλάκα
κι' ὁ Φουρνὲ προστάζει ρίχτα
τὰ τραὰ τὰ κάστρα κείνα
ποῦ περνούσαμε τὴ νύχτα
μὲ πατσὰ καὶ μὲ ρετσίνα.

Στῶν ἐκπλήξεων τὰ χρόνια
σὲ Μεσιε Φουρνὲ κι ντί.
Φέρε κείνα τὰ κανόνια
ζὲ βοῦ πρὶ νῆρ Κοσταντῆ
κι' ὁ Κομπάρος ἀπαντᾶει
Περικλέτο παλαβὲ
οἱ βόττο κιὸρ μόνσερ βαστάει
σὲτ α βοῦ. Μολὸν Λαβέ.

Δὸς μου ἄρπα, δὸς μου λύρα
γιὰ νὰ ψάλω τοὺς Συμμαχοὺς
ποῦ γιὰ τὴν κακὴ μας μοῖρα
μᾶς περῶσαν γιὰ Φελλάχους
κι' εἶπαν ὅλ' οἱ νέοι Βροῦτοι
μὲ βιολιά καὶ μὲ σαντούρια
ζόρ, ζουρνᾶ ἄς μποῦν καὶ τοῦτοι
ν' ἀλωνίσουνε παληούρια.

Βιβ λὰ Φράνς λοιπὸν τσακπίνη
ἢ τερίμπλ φιλελευθέρα
ποῦ ἀδιακοπα γιὰ κείνη
μοῦ μιλοῦσες κάθε μέρα
ὅμως τώρα θὰ γκεμίση
λέει κάθε μιὰ κολῶνα
τῆς Πατρίδος, σὰν δὲν λύση
ἐξικουζὲ τὴ βρακοζῶνα.

Σὲ Μεσιὲ Φουρνὲ κεὶ πέρα
ποῦ ἐσήκωσε τὴ μύτη
καὶ σὰν τρύπωξε μιὰ μέρα
στῆς Πατρίδος μας τὸ σπῆτι
ἀπὸ μᾶς περὶ πατριότης
κράζει σὴ διαπασῶν.
Σὲ μουὰ οἰκοδεσπότης
ἐ λεζόττο βουζέτ κουσόν.

Βιβ λὰ Φράνς λοιπὸν μαγκούφη
Φώναξε εἰδοὶ εὐάν
Ζήτη ὅλοι οἱ Ταρτοῦφοι
μὲ τὸ φίλο μας Μπριάν
περὶ μᾶς λέει τί συμφέρει
γιατὶ ὅλα τὰ κατέχει
κι' ἔχει φίλο τὸ Λευτέρη
κι' ὁ Λευτέρης κείνον ἔχει.

Π.—Φασουλῆ θὰ πέσουν σμπᾶρα ἀπ' τοὺς Γάλλους νὰ τὸ ξέρῃς.

Φ.—Δὲν μὲ μέλλει μήτε διάρα. Νὰ μᾶς ζήσῃ ὁ Λευτέρης
ποῦναι Φοῖτξο μεγάλος καὶ μορφῆς συχνὰ ἀλλάζει
καὶ τὸν βλέπει κάθε Γάλλος καὶ Ἑγγλέζος καὶ τρομάζει.

Τὰ τουφέκια, τὰ κανόνια μᾶς γυρεῖουν Περικλέτο.
Μὰ γι' αὐτὴ τὴν καταφρόνια ποῦ μᾶς ἔσυραν ἐφέτο
ἢ ψυχὴ μου τὴν Ἀθήνα βλέπει σ' αἷμα βουτημένη
καὶ κυτᾶ μιὰ γκιλοτίνα ποῦ γενναίους περμιέει.

Π.—Φασουλῆ ἐπῆρες φόρα
καὶ μᾶς κάνεις τὸν προφήτη

Φ.—Ὅπως πάντοτε καὶ τώρα
βλέπω περὶ ἀπὸ τὴ μύτη
καὶ κυτῶω κάθε Γάλλο
ποῦ μᾶς λέει τί συμφέρει
μὲ τὸ φῖνο παπαγάλο
τὸ Μεσιὰ τὸ Λευτέρη.

Π.—Ἔλα πὲς μου στραβοκάνη
σὺ ποῦ ξέρεις τοῦτο, κείνο.

Πῶς τὰ πᾶνε οἱ Ρουμᾶνοι;

Μπῆκαν μέσ' στὸ Βερολίνο;

Φ.—Τζῶστ γουέιτ καὶ στὸ μῆνα
θὰ τὸ δοῦνε φαρφαρῶ
ὅπως εἶδε τὴν Ἀθήνα
κι' ὁ Ἐσάτ κάποια φορὰ.

Π.—Νέα ποιὰ γιὰ κείνους εἶναι ποῦσαν μπράβοι καὶ σοφοί;

Φ.—Λουλιὸ καὶ βᾶι ντὲ μίνε φῖρ ἀιντραγκουλουὶ σὲ φῖ
καὶ θὰ δοῦμ' αὐτὸ τὸ χρόνο καὶ τὴν τσάρα Ρουμανεάσχα
νάχη στέμμα δίχως θρόνο.

Π.—Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου φλάσκα.

Εἶπες ἀλλά, τὰ τρομερὰ τοῦ τόπου δὲν τὰ ξέρεις.

Φ.—Τὸν ἴσιο δρόμο τάχατες μὴν ἦρε ὁ Λευτέρης;

Π.—Ὅπως σὲ Μωσῆ καιροὺς νύχτα τὰ πλήθη ἔξαλλα
κάναν σταυροὺς αἱματηροὺς καὶ χίλια κουροφέξαλα
ἔτσι καὶ τώρα γίνεται κεὶ κάτω κάθε μέρα
ποῦ πάουντς στάχη γίνεται στὰ μάτια μας δῶ πέρα.

Φ.—Ποῖος σοῦ τᾶπε τοῦτα δῶ βρεὲ Περικλῆ κανάγια;

Π.—Τὸ λὲν οἱ κοῦκοι στὰ βουνὰ κι' ἢ κέρδικες στὰ πλάγια
τὸ λένε Ἀμερόλίηπτοι Σαλονικεῖς ἐν τέλει
κι' ὅσοι βοιτοῦνε δάχτυλο σὲ προπαγάνδας μέλι.

Ποπῶ τί εἶχε νὰ γενῆ τώρα μ' αὐτοὺς τοὺς σάλους
Ἴλι Λαμὰ Σαβαχθανὶ θὰ σφάζαν ἀντιπάλους
Μεσιὲ Φουρνὲ πλὴν τσίτωσε κάθε φρικτὸ Ἀπάχη
κι' ἔτσι τὸν κόσμο γλίτωσε τοῦ καλοχρονονάχη

Φ.—Εἶη ἢ δόξα τοῦ Φουρνὲ καὶ νῦν καὶ εἰς αἰῶνας
σ' ὅλους τοὺς ἀποπάτους μας κι' ὅλους τοὺς ἀχυρῶνας.

